

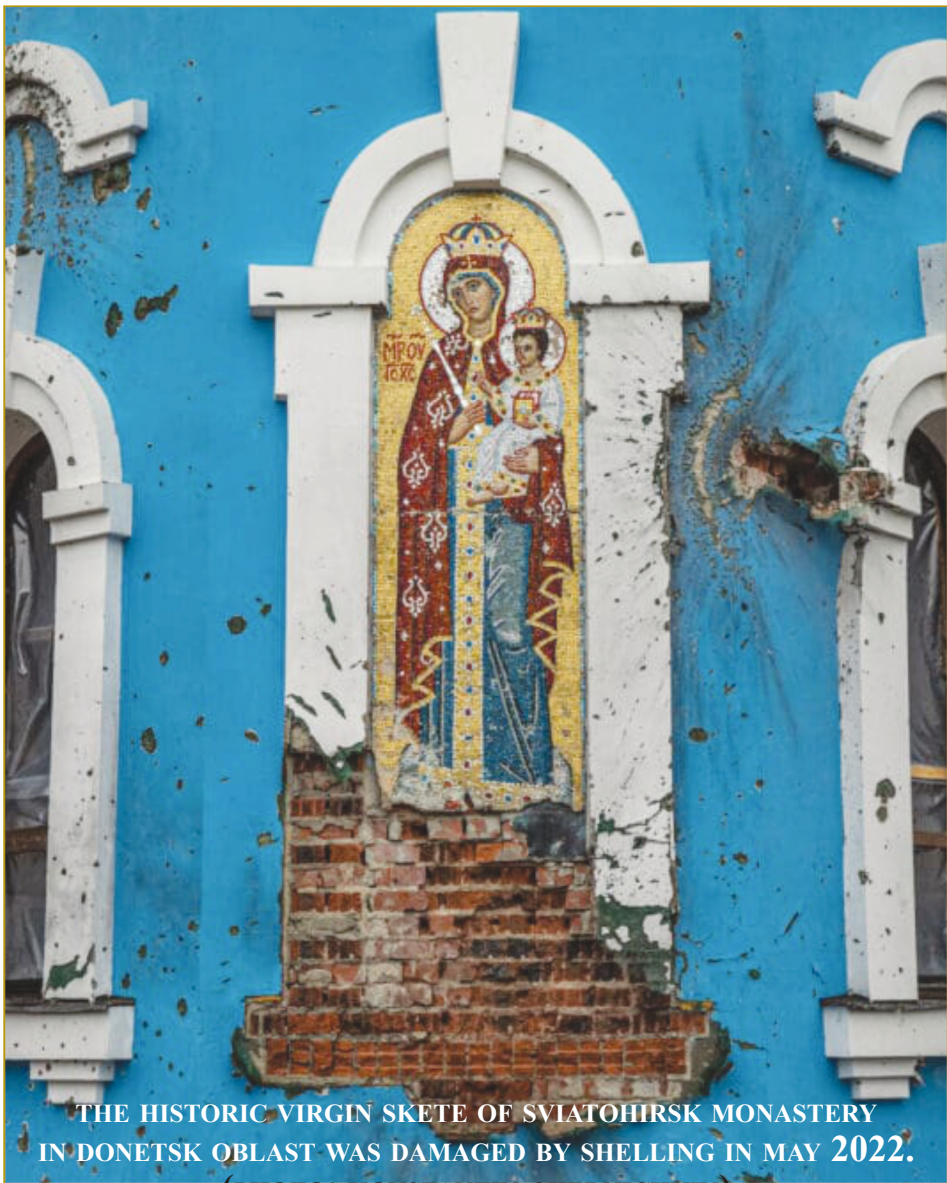
ZVON

JANUARY - LEDEN

2024

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

THE HISTORIC VIRGIN SKETE OF SVIATOHIRSK MONASTERY
IN DONETSK OBLAST WAS DAMAGED BY SHELLING IN MAY 2022.

(PHOTO: KONSTANTIN CHERNICHKIN)

Milí čtenáři a příznivci naší krajské misie v New Yorku, chci vás srdečně pozdravit v novém roce 2024. Také vám chci popřát hodně úspěchů a zdraví – tělesné i duševní, po celý rok. Jsem vám všem vděčný za podporu našeho časopisu a celé misie. Tím také prosím o zachování podpory pro budoucnost. Ještě stále vydáváme časopis Zvon 11krát za rok v počtu 300 kopií. Jak sami dobře víte, příspěvek na časopis je dobrovolný. Snažím se do každého čísla dát nějaké informace o církvi ve světě, duchovní články a informace o naší komunitě v New Yorku a potažmo v USA.

Moc bych si přál, abyste vnímali tento malý „plátek“ jako skromný příspěvek do vašeho duchovního růstu. Podstatou a legitimitou tohoto časopisu je jedna zásadní věc. Tu věc jsme dnes o svátku sv. Jana apoštola a evangelisty slyšeli při mši svaté v prvním čtení. Sv. Jan říká:

Milovaní! O tom, co bylo od počátku, co jsme slyšeli, vlastníma očima viděli, bedlivě pozorovali a čeho jsme se svými rukama dotýkali, o Slovu života svědčíme a zvěstujeme vám. Život se zjevil, a my jsme ho viděli, Život věčný, který byl u Otce a zjevil se nám. Co jsme tedy viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste i vy měli s námi společenství. Naše společenství je totiž s Otcem a jeho Synem Ježíšem Kristem. Toto píšeme, aby naše radost byla úplná. (1 Jan 1, 1-4)

No, a já Janovi věřím, že to tak bylo, jak píše v tom dopise. Mám radost, že jsem poznal Ježíše Krista a budu mít ještě větší radost, když ho poznáte vy všichni, kteří čtete tyto řádky. Sám dobře vím, že poznání Ježíše Krista je celoživotní úkol a živý proces...

Jak sami dobře víte, každým rokem se ve světě odehraje spousta konfliktů, které se dotýkají vztahů mezi národy a náboženstvími. Ne jinak to bylo v minulém roce. Pokračující válka na Ukrajině, válka v Izraeli, další nepokoje v Africe. Není jednoduché najít uspokojivou odpověď na otázku, - PROČ? Můžeme se alespoň modlit za moudré a odvážné politiky, představitele náboženství, kteří najdou dobré společné řešení...

Uprostřed tohoto vydání najdete krásný článek na téma „VDĚČNOST“. Je to volný překlad z publikace „Imprint“, které vydávají The Sisters of Life. Moc mě to oslovilo a přeji vám i sobě, aby nás vděčnost provázela celým rokem.

Bůh ať žehná vám všem, vašim rodinám a přátelům po celý rok 2024...

Příjemnou četbu

VE FOREST HILLS 27. PROSINCE 2023
VÁŠ FR. ANTONÍN

Vděčnost proměňuje temnoty se rozjasní

Vděčnost proměňuje můj život. Jakmile totiž někdo začne děkovat, začne hledět na život novými očima. Albert Schweitzer radí: „Cítíš-li se slabý, malátný a nešťastný, začni děkovat a hned se ti povede líp.“ Hledím-li na totiž svůj život s vděčností, temnoty se rozjasní a hořkost dostane jinou chuť. Vděčnost mě chrání před malomyslností a zahořklostí. Přibližuje mě k Bohu.

O „veselém“ svatém Filipu Nerim se traduje, že měl ve zvyku modlit se následující večerní modlitbu: „Pane, děkuji ti, že dnes věci neproběhly tak, jak jsem si přál já, ale tak, jak jsi to chtěl ty.“

Kdo se v takovém postoji dokáže podívat na uplynulý den, nehněvá se, ale všechno prožité v sobě proměňuje ve zdroj radosti a pokoje.

**Nepřestávejte
Bohu děkovat.
(Bible Kol 2,7)**

Převzato z
www.pasotorace.cz

papežové papes papežové papes

Sv. Viktor I.

papežové papes MV

Svätý Viktor I. bol 14. pápežom v období rokov 189 - 199). Jeho meno znamená po latinsky víťaz. Patril k výrazným postavám cirkevných dejín a je považovaný za najvýznamnejšieho pápeža 2. storočia. Stal sa známy latinizovaním rímskej cirkvi, v ktorej sa ešte vtedy prejavoval výrazný grécky vplyv. Pochádzal zo severnej Afriky.

Posledné roky vlády cisára Komoda (známeho aj z hollywoodskeho filmu Gladiátor) a prvé roky cisára Septima Severa boli pre rímsku cirkev pokojné. Bolo to

zrejme vďaka vplyvu ženy menom Marcia, ktorá bola možno sama kresťankou, no bola aj milenkou cisára Komoda. Jedného dňa zavolała pápeža Viktora do vládneho paláca a požiadala ho o zoznam kresťanov, ktorí boli na nútených prácach v sardínskych baniach. Pápež jej tento zoznam dal. Všetci títo kresťanskí väzni boli na základe cisárovej všeobecnej milosti oslobodení. Medzi nimi bol aj neskorší pápež sv. Kalixt.

Meno tohto pápeža je spojené najmä so spornou otázkou termínu slávenia Veľkej noci. Už od pápeža Aniceta to bola horúca téma na diskusie. Cirkvi z Malej Ázie zachovávali tradíciu sv. apoštola Jána a podľa nej slávil Paschu v deň 14. nisanu (podľa židovského kalendára). Inde bolo zvykom sláviť Veľkú noc v prvú nedeľu po prvom jarnom mesačnom splne (tak ako to je u kresťanov dodnes). Nejasné sú pohnútky tohto sporu, či už to bol záujem o zjednotenie, alebo úsilie o zamedzenie slávenia Veľkej noci v inom termíne (pôvodnom židovskom). Dôležitým argumentom proti 14. nisanu však bolo, že sa nejednalo vždy o nedeľu, keďže dátum bol pevný. A Pán vstal z mŕtvych ako vieme v nedeľu, pričom práve Kristova obeta a zmŕtvychvstanie je ústredný „predmet“ slávenia kresťanskej Veľkej noci. Väčšine kresťanských miestnych cirkví

preto dávalo väčší zmysel sláviť Veľkú noc v nedeľu. Viktor zvolal v mnohých cirkevných obciach synodu, na ktorých sa väčšina miestnych cirkví rozhodla pre veľkonočné slávenie v nedeľu po prvom jarnom splne. Súčasťou toho bola aj prvá známa rímska synoda biskupov. Jedine Maloázijskí biskupi na čele s efezským Polykratom sa tvrdošijne odmietli pridať k ostatným. Viktor vylúčil tieto obce z Cirkvi, čím vyvolal veľké rozhorčenie. Toto vylúčenie je pokladané za prvý autoritatívny zásah pápeža. Na príhovor viacerých biskupov, napr. aj významného cirkevného otca Ireneja z Lyonu, pápež Viktor od svojho rozhodnutia ustúpil, najmä pre to, aby sa vyhol nebezpečenstvu schizmy (rozkolu). Nevieme presne, ako sa ďalej táto problematika vyvíjala, no v 3. storočí sa rímsky zvyk slávenia Veľkej noci rozšíril na celú Cirkev. Jedine biskup Blastus na východe s niekoľkými prívržencami sa držali svojho zvyku, no postupne upadli do zabudnutia.

Pápež mal problémy aj s bludármi – rímsky kňaz Florinus, ktorý zrejme pochádzal z Malej Ázie, upadol do bludu gnosticizmu. Sv. Irenej napísal proti nemu dva traktáty. Pápež Florina potom suspendoval a exkomunikoval z Cirkvi. Ďalšie problémy mal potom pápež s obchodníkom Teodótom, ktorý hlásal blud, že Kristus bol len človek, ktorý pri krste dostal zvláštny dar Ducha Svätého a nadprirodzenú moc. Nie je to úplne isté, ale je možné, že za tohto pápeža vznikol aj blud montanizmu.

Nevieme s istotou, akou smrťou pápež Viktor zomrel, no zdá sa, že záverečných päť rokov jeho pontifikátu spadá do čias prenasledovania Cirkvi za cisára Septima Severa. Podľa tradície zomrel mučeníckou smrťou a bol pochovaný neďaleko hrobu sv. Petra.

JAK NÁS VDĚČNOST & NEVDĚČNOST FORMUJE

Sr. Zélie Maria Louis, SV
překlad: AK

Fráze „Count your blessings“ – volně přeloženo „bud' vděčný na věci, které v životě máš“ je pro mnohé z nás známá. Uvědomujeme si však jak, nás může formovat během života? Studie zabývající se vděčností je spojena více než dvacet let s psychologií a pozitivní vliv vděčnosti na chování člověka je stále zřejmější. Je to: – lepší spánek, pevnější osobní vztahy, silnější imunitní systém. Člověk, který je vděčný, má schopnost uvolňovat stresové hormony a je schopný lepší komunikace, má hlubší empatii, kladné emoce a pozitivní myšlení. Co si máme představit pod pojmem „vděčnost“? Vědci zabývající se vděčností ji definují jako „poznání, že život mně nedluží nic a vše dobré co mám, je dar“. (Robert Emmons, PhD).

Vděčnost nás přivádí k novým pohledům na život. Papež, sv. Jan Pavel II. mluví o „duchovním pohledu“, který znamená „být schopen rozpoznat ve všech věcech odlesk Stvořitele a vidět v každé osobě Jeho živý obraz“ (Evangelium Vitae, 83). Tento pohled „se rodí ve víře v Boha, který dává život a který stvořil každého jako jedinečnou bytost“. Být vděčný pramení z pokory, v poznání, že nemáme právo si nárokovat život, ale je to dar neustále dávaný. Abychom rostli ve vděčnosti, musíme neustále vidět dobro v našem životě a toto dobro v nás musí vnitřně růst a být živeno. Když se soustředíme na dobro, za které jsme vděční, náš mozek se bude zabývat pozitivními myšlenkami a tak necháme v nás vyhasnout úzkost a negativní postoje. Prakticky můžeme trénovat naše myšlení a objevovat dobro v životě, důvěřovat, že pod povrchem těch všech věcí, život není něco, co jsem já udělal a starám se o to, ale je to dar milujícího Boha.

Uvědomuješ si, jak snadno si zapamatuješ negativní věci a zapomínáš na ty dobré? Je to pravda, náš mozek je takto nastavený. Od počátku, kdy se člověk dopustil prvního hříchu, jsme více zaměřeni na negativní zkušenosti. Tak v nás zůstávají negativní a traumatické události, zatím co ty světlejší události v našem životě jaksí vypadávají z paměti. A protože náš mozek se může zaměřit pouze buď na dobré anebo špatné informace na jednu, osoba, která se zaměří výlučně jenom na negativa, podvědomě nasměruje svůj mozek na negativní zprávy. Potom se můžeme uzavřít do atmosféry nevděčnosti a negativity.

Nevděčnost vede k rozdělení. Katechismus katolické církve identifikuje nevděčnost jako neschopnost nebo odmítnutí „Nevděčnost opomíjí nebo odmítá uznat Boží lásku a oplácet Bohu lásku láskou.“ (KKC 2094). Nevděčnost je na prvním místě mezi nectnostmi pro starověkého filozofa Senecu, „máme se jí jako první vyvarovat pro její samotnou, protože není žádná jiná nectnost tak mocná, která by rozvrátila a zničila vztahy mezi lidmi.“ Je definována „jako selhání obojího, za první nerozpoznání přízně a potom neschopnost tuto přízeň oplácet.“ (Emmonds) Kořenem nevděčnosti jsou nároky na uznání a soustředění se na sebe, které nazývá „obrovskou překážkou“ vděčnosti. Když jsme příliš zaměstnaní sami sebou, tak to může vést, že zapomeneme dobré věci, které v životě máme a také od koho tyto věci pocházejí, ať už od Boha nebo bližního, a vede nás to k pocitu, že ti druzí nám stále něco dluží.

Ivy League Presidents and the Collapse of Moral Reasoning

www.wordonfire.org - December 9, 2023

Bishop Robert Barron

Last week, the presidents of three Ivy League universities—Harvard, MIT, and Penn—appeared before Congress to address the issue of anti-Semitism on their campuses, in the wake of the conflict between Hamas and the state of Israel. In their formal statements as well as in the conversation with the congressional committee members, they acknowledged the tension between free speech and the legitimate regulation of certain types of provocative rhetoric. But as the dialogue unfolded, Rep. Elise Stefanik, a Republican from New York, became increasingly impatient with what she took to be the presidents' diffidence regarding extreme forms of anti-Semitic speech at their universities. She finally pressed each one of them: "Would calling for the genocide of Jews constitute a violation of the code of conduct at your school, yes or no?" Astonishingly, each of them balked, insisting that it depended upon the context.

All three women have justifiably faced massive blowback and calls for their resignations, due to the baffling lack of moral clarity in their statements. I should like to explore, however briefly, what has made this kind of moral opaqueness and muddle-headedness possible. First, in the minds of far too many people today, the category of the intrinsically evil act has disappeared. In classical moral philosophy, an intrinsically evil act is one that is, by its very nature, so disordered that it could never be justified or permitted. Good examples of this include slavery, rape, the direct killing of the innocent, and acts of terrorism. Nothing in the circumstances surrounding such acts or in the intentionality of the one performing them could ever turn them into something morally praiseworthy. When we lose a sensitivity to the intrinsically evil, we fall, automatically, into a moral relativism, whereby even the most egregiously wicked act can be justified or explained away. To give just one obvious example, abortion, which involves the direct killing of the innocent, is justified by millions today on account of its purportedly positive effects. When we lose a sensitivity to the intrinsically evil, we fall, automatically, into a moral relativism.

The great Catholic moral philosopher Elizabeth Anscombe was formed in the highly relativistic ethical thinking that was fashionable in the early twentieth century. Her professors blithely taught that moral statements had no real objective referent; they were rather simply expressive of the feelings of those who uttered them. But when she saw the newsreel films of the liberated Nazi death camps, which showed piles and piles of corpses, she knew that she was seeing something intrinsically evil, something objectively wicked. And

consequently, she abandoned the philosophy in which she had been trained. Sadly, the very relativism and moral indifferentism that Anscombe rebelled against are back with a vengeance. Just how far our own culture has embraced this very bad philosophy was revealed last week in Congress. For in a way, Rep. Stefanik was asking the ultimate softball question: Do you think that inciting people to genocide, the wanton and indiscriminate killing of an entire race of people, is wrong? To be met with the answer, "Well, it depends upon the context" signaled to her, quite correctly, that her interlocutors had moved into complete and dangerous moral incoherence.

Another reason for the inanity on display at the Congressional hearing is the tendency, so typical in woke circles, to divide the world into the simplistic categories of oppressor and oppressed. The roots of this are in Marx and Nietzsche in the nineteenth century as well as in Michel Foucault and the Frankfurt School theorists in the twentieth century, but it has spilled onto the streets largely through the ministrations of the contemporary professoriate in so many of our universities. On this reading, there are simply good guy oppressed people and bad guy oppressors, and once we have sorted everyone into one or the other category, our moral reflection is essentially done. So, whites, Westerners, men, straight people, and Christians are under suspicion, while people of color, those from the global East or global South, women, gays, and non-Christians are lionized. The motives of the first group are routinely questioned, while those of the second group are routinely praised; the first contingent is given the benefit of no doubt, and the second is given the benefit of every doubt. Nuance, careful distinctions, subtle moral reasoning—who needs them, once we've decided who is oppressor and who is oppressed? So why not accept a sweeping condemnation of the bad groups? And what's wrong, therefore, with chanting, "From the river to the sea, Palestine will be free," which, by the way, is functionally equivalent to what the Ivy League presidents were implying in their reluctance to condemn the genocide of Jews?

Might I suggest that the great tradition of Catholic social and moral thought would be a very healthy corrective to the errant speculations evidenced last week in Congress? Let us apply it to the recent conflict in the Middle East. Was Hamas' attack on Israel intrinsically evil? Yes. Does Israel have a right to defend itself? Yes. Can Israel, in the undertaking of its legitimate self-defense, do so disproportionately and indiscriminately? No. Those responses are, appropriately, both definitive and sufficiently nuanced. If I might put it this way, the answers given by the Ivy League presidents last week were nuanced when they shouldn't have been and definitive when they shouldn't have been.

And may I observe that we should not miss this moment? That appalling Congressional testimony served to blow the lid off of an increasingly dysfunctional culture on the campuses of our universities, which have become, sadly, not places where truth is sought, but hotbeds of woke ideology. Donors, parents, alumni—wake up. Do we want to be sending our kids to schools whose presidents cannot muster the intestinal fortitude to resist calls for genocide?

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

4. prosince - podle prohlášení barcelonské arcidiecéze byla kauza beatifikace Antonia Gaudího převedena z občanského sdružení na církevní, a vstoupila tak do závěrečné fáze. Znamená to, že architekt velkolepé barcelonské katedrály Sagrada Familia by mohl být brzy prohlášen za "ctihodného", což je předstupeň blahorečení, posléze svatořečení.

12. prosince - Mons. Josef Kajnek rezignoval na úřad pomocného biskupa královéhradeckého. Dle Kodexu církevního práva z roku 1983, Kán. 401 § 1. biskup, který dovršil sedmdesát pět roku svého života, podává rezignaci na svůj úřad do rukou papeže, který po zvážení všech okolností učiní opatření. Mons. Josef Kajnek tak učinil vzhledem k jeho blížícímu se věku 75 let. Papež František žádosti vyhověl a rezignaci přijal.

16. prosince - KOHOUT JAKO SYMBOL KRISTOVA ZMRTVÝCHVSTÁNÍ, které zahání temnotu, byl po slavnostním požehnání vynesena zpět na samotný vrchol věže katedrály Notre Dame v Paříži. Při požáru v roce 2019 se původní měděný kohout s relikviemi patronů Paříže sv. Denise a sv. Jenovéfy a trnem z Kristovy koruny zřítíl do sutin, relikvie však zůstaly neporušené. Nový kohout navíc obsahuje i pergamen se 2 000 jmen dělníků, architektů a mecenášů, kteří se podílejí na obnově katedrály. Na znovuotevření chrámu, plánované na 8. prosinec 2024, pozval francouzský prezident Emmanuel Macron i papeže Františka.

22. prosince - "Hluboce zarmoucen zprávou o ztrátách na životech a zraněních způsobených střelbou na Univerzitě Karlově v Praze vyjadřuje Jeho Svatost papež František svou duchovní blízkost všem, které tato tragédie zasáhla. Zatímco svěřuje mrtvé láskyplnému milosrdenství všemohoucího Boha, vyprošuje Jeho Svatost Božskou sílu a útěchu pro jejich truchlící rodiny a přátele a ujišťuje celý národ o svých modlitbách v této těžké chvíli"

23. prosince - papež František jmenoval nového biskupa Diecéze litoměřické. V pořadí 21. biskupem litoměřickým se stane redemptorista Stanislav Příbyl, současný generální sekretář České biskupské konference a administrátor poutního místa Horní Police v litoměřické diecézi. Nový biskup bude uveden do úřadu 2. března 2024, kdy také přijme biskupské svěcení.

27. prosince - Svatá země volá po stabilním a skutečném míru. Mise papežova almužníka se chýlí ke konci, včerejší den byl ve znamení několika modlitebních setkání s křesťanskou komunitou v Nazaretu: zde je potřeba nejen přiměří, ale i shoda mezi všemi. "Svatý otec mě sem do Svaté země poslal, abych ho zastupoval na těchto biblických místech, kde se křesťané modlí za mír. Byl jsem vyslán, abych se s nimi modlil ve jménu papeže". Kardinál Konrad Krajewski, který se blíží ke konci své mise, shrnuje smysl těchto dnů strávených po boku trpících mezi Jeruzalémem, Betlémem a Nazaretem. Právě v posledně jmenovaném městě strávil včerejší den, 26. prosince, kdy si církve připomíná mučednickou smrt svatého Štěpána a kde žije početná křesťanská komunita.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V LEDNU 2024

datum	úmysl	dárce
1.1.	Za Jana Bednáře	rodina Bláhova
3.1.	Za zemřelé členy rodiny Kačmárový	manželé Hnízdovi
7.1.	Za zemřelou Gabrielou Žídkovou	manželé Burdovi
10.1.	Za bratra Josefa a rodiče	B. a J. Kowalyk
14.1.	Za zemřelé členy rodiny Hnízdovy	manželé Hnízdovi
21.1.	Za celou rodinu Kowalyk	B. a J. Kowalyk
24.1.	Za Vladimíra Kořeňovského a rodinu	B. a J. Kowalyk
28.1.	Za zemřelé manžele Matouše a Marii Bohm	rodina Bláhova

BLAHOPŘEJEME

v lednu oslaví narozeniny: Maxim Jan Nehybka 1. ledna, Zuzka Petrova Wartownik 1. ledna, Denny Rutar 4. ledna, Dominic Wolf 11. ledna, Barbora Weirich 12. ledna, Jiří Hnízda 16. ledna, Irene Mergl 17. ledna, Milan Sikorjak 20. ledna, Marta Kotyza 25. ledna, Nela Brabec 27. ledna, Olga Ludvík 27. ledna, Norika Krupka Janík 30. ledna.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Paul Kopecký, Helena Kočica, Xenie V. Bogarets, Milada Stastny, Vera Truhlar, James Solfronk, A. Petrenko a Tonia Lensky, Anna Slavik, Vera Lepsik, Patricia Babor, Antonin Bartos, Maria a Mark Novak, Greta Bunza, Bohdan a Jirina Kowalyk, Jitka Blaha, Vlasta Krupka, Jirina Voboril, Imrich Koval, Brabec family, Nadja Granzotti, Miro Burjetka, Frank Fasek, Fred Jurena, Frank Schultz, Simona Kostka, Kvetuse Dema, Joseph Melko, Iveta Burda, rodina Kotyzova, Mary Michtalik,

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959
E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Papež František stvrdil dekret Jána Havlíka, rodáka z Vlčkovan na Slovensku nedaleko českých hranic, potvrzující jeho mučednictví pro víru. Ján byl v roce 1951 jako tříadvacetiletý bohoslovec a novic Misijní společnosti sv. Vincence z Pauly s několika spolubratry zatčen a soud jej poslal za „velezradu“ do jáchymovských dolů. Protože Ján ve vězení neustával ve svém misijním úsilí, byl navíc obviněn z „maření převýchovy vězňů“ a trest mu byl navýšen o další rok. Následně byl vězněn v Ruzyni, Valdicích a na Pankráci. Nelidská dřina spolu s mučením a celkově špatným zacházením v nejtvrděších kriminálech mu způsobily vážné srdeční onemocnění, závěr trestu tak prožil po vězeňských nemocnicích a lazaretech. Roku 1962, po odpykání celého trestu, byl propuštěn na svobodu a záhy na následky věznění zemřel. Bylo mu pouhých 37 let.

„Rozhodnutí o Jánově blahořečení se nedotýká jen Slováků, ale celé církve, a především Čechů, neboť zde v Čechách se stal mučedníkem. On může být symbolem společného utrpení českých i slovenských křesťanů,“ zdůraznil pro KT vicepostulátor Havlíkova procesu P. Augustín Slaninka CM, který žije v komunitě lazaristů ve východočeské Dobrušce. Vyzdvihl, že Ján Havlík ani ve vězení nezapřel své povolání k misiím, které přijal vstupem do řádu: „Mezi vězni, ať už věřícími nebo nevěřícími, byl vyhledávaný jako ten, kdo umí poskytnout účinnou duchovní pomoc a povzbuzení. Vězni si ho vážili pro jeho ctnostný, hluboký duchovní život a obětavou lásku. Tomu zůstal věrný až do smrti,“ podotkl vice postulátor.

Misijní horlivost mezi spoluvězni vynesla Havlíkovi nejen druhý trest, ale také zamítnutí amnestie v roce 1960, kdy byla propuštěna i celá řada politických vězňů včetně kněží, řeholnic nebo angažovaných laiků. „On ji nedostal. Ne proto, že by byl buřič nebo že by se ve vězení dopouštěl přestupků, ale kvůli ‚nenapravitelnosti‘, neboť – jak se uvádí v obžalobě – ‚konal tajné pobožnosti a vnášel mezi vězně náboženského ducha‘,“ připomněl P. Slaninka.

I po propuštění StB umírajícího Havlíka neustále sledovala a šikanovala. „On ale nikdy neútočil ani nemluvil o svých pronásledovatelích zle. Všechno snášel s hrdinskou láskou, podle vzoru Ježíše Krista. Ján je hrdina, který svými skutky svědčil právě v Čechách o trvale platných hodnotách a jako svědek víry sloužil pravdě i za cenu svého života,“ dodal P. Slaninka. Slovenská církev doufá, že by se beatifikační slavnost mohla konat už v nadcházejícím roce.

převzato z Katolického týdeníku 51/52